

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **B. Z.**
st. přísl. Ukrajina, bytem X

zastoupeného JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou
se sídlem Májová 606/35, Cheb,

proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., vrátil žádost o udělení dočasné ochrany ze dne 24. 10. 2025, zaevidovanou pod č. j. OAM-0436488/DO-2025, pro nepřijatelnost žádosti, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany, zaevidované dne 24. 10. 2025 pod č. j. OAM-0436488/DO-2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 269,40 Kč, a to ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou zásahovou žalobou domáhá určení nezákonnosti zásahu žalovaného, který spočívá v tom, že mu dne 24. 10. 2025 byla jako nepřijatelná vrácena žádost o dočasnou ochranu, evidovaná pod č. j. OAM-0436488/DO-2025. Důvodem nepřijatelnosti podle žalovaného bylo, že žalobce již získal dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Rumunsku.
2. Podstata sporu spočívá v tom, zda v případě žalobce jsou splněny podmínky pro využití institutu nepřijatelnosti, tedy aplikaci § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen zákon č. 65/2022 Sb., nebo jen „*lex Ukrajina*“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce se dne 24. 10. 2025 obrátil na žalovaného se žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, přičemž tato žádost, evidovaná žalovaným pod č. j. OAM-0436488/DO-2025 (dále jen „žádost o dočasnou ochranu“), byla žalobci obratem vrácena a označena jako nepřijatelná.
4. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako nepřijatelnou z důvodu, že žalobci byla již udělena dočasná ochrana v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Rumunsku, a proto přistoupil k vrácení žádosti s odkazem na § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb.
5. Žalobce je přesvědčen, že ke dni podání žaloby splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany na území České republiky (dále jen „ČR“), a tudíž jeho žádost neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná. Postup žalovaného považuje za nezákonný, a proto se domáhá, aby soud přezkoumal jeho žalobní návrh a rozsudkem obnovil stav před vrácením předmětné žádosti.
6. Žalobce dále uvádí, že ke dni podání žaloby existuje ustálená judikatura, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42 ze dne 3. 4. 2025, opřený o judikaturu Evropské unie, včetně rozsudku ve věci *Krasiliva*, na který hodlá žalobce ve své argumentaci odkázat.
7. Současně žalobce poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 A 122/2024-55 ze dne 28. 5. 2025, na jehož základě žalovaný již provedl obsah rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OAM-0415944-11/DO-2024, MV-2690-9/OAM-2025, kdy dne 12. 6. 2025 žalovaný v obdobném případě udělil pobytové oprávnění typu D/DO/967, s vízovým štítkem č. 902395614, a to v rozsahu dříve udělené dočasné ochrany Rumunskem. V uvedeném případě došlo k vyznačení pobytového oprávnění ČR s platností do 31. 3. 2026, poté co žadatel zrušil svůj pobyt v Rumunsku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Vrácení své žádosti označené jako „nepřijatelná“ považuje žalobce za soudně přezkoumatelné a odkazuje na čl. [5] odůvodnění rozsudku NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 ze dne 3. 4. 2025.
9. Žalobce uvádí, že z Ukrajiny utekl před válečným konfliktem v obavě o svůj život a rozhodl se žít svobodně na území České republiky společně se svou rodinou a přáteli. Pro cestu z Ukrajiny si zvolil bezpečné Rumunsko, přes které dne 7. 6. 2025 obdržel dočasnou ochranu Evropské unie, a to formou vydání tzv. rumunského „Permisu“, aniž by si takový postup přál. Již na území České republiky žalobce prostřednictvím rumunské ambasády svůj pobyt v Rumunsku zrušil, označený „Permis“ odevzdal a o této skutečnosti si nechal vystavit potvrzení (certifikát) touto ambasádou dne 16. 7. 2025.
10. Poté, co zjistil, že žalovaný udělil pobytové oprávnění žadateli v obdobné situaci, pokusil se žalobce dne 22. 8. 2025 podat svou žádost o pobyt prostřednictvím žalovaného, včetně všech náležitostí. Žádost byla žalovaným vyhodnocena jako nepřijatelná, s čímž žalobce nesouhlasí.
11. Žalobce tvrdí, že postupoval v souladu s právními předpisy a učinil vše nezbytné pro legalizaci svého pobytu na území ČR. Je přesvědčen, že bránění mu v podání žádosti představuje nezákonný zásah žalovaného, který jej krátí na právech. Odkazuje zejména na odst. [32] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42, podle něhož *„udělení dočasné ochrany ve smyslu zákona č. 65/2022 Sb. znamená poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382, nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. Dočasná ochrana ve smyslu českých právních předpisů je legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území České republiky, které jsou členské státy povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.“*
12. Žalobce je přesvědčen, že jeho žádost měla být žalovaným přijata a následně přezkoumána, aby nedocházelo k dalším neoprávněným průtahům legalizace jeho pobytu na území ČR.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce považuje za nezákonný zásah postup žalovaného podle zákona č. 65/2022 Sb., avšak žalovaný vyhodnotil jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Podle údajů z platformy pro výměnu informací mezi členskými státy (*Temporary Protection Platform*) je žalobce držitelem dočasné ochrany v Rumunsku, což potvrzuje označení „tp“ (*temporary protection*). Tvrzení žalobce, že se této ochrany vzdal, zatím nekoresponduje s daty rumunského systému.
14. Podle § 5 odst. 1 písm. f) je žádost nepřijatelná, pokud cizinec získal dočasnou ochranu v jiném členském státě EU po oznámení Ministerstva vnitra Evropské komisi dle § 3 odst. 3. Toto oznámení bylo odesláno a zveřejněno dne 25. 8. 2025. Pro naplnění důvodu nepřijatelnosti postačí samotné získání ochrany v jiném státě, bez ohledu na její aktuální platnost.
15. Žalovaný dodává, že žalobce neuvedl žádné rodinné vazby, které by umožnily udělení ochrany podle § 51 (sloučení rodiny) či § 52 (důvody zvlášť hodné zřetele). Proto nebylo možné žádosti vyhovět.
16. K odkazu žalobce na případ sp. zn. OAM-415944/DO-2024 žalovaný uvádí, že tehdy bylo žádosti vyhověno pouze na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024-55, a před přijetím prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, které

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výslovně vylučuje možnost získat dočasnou ochranu ve více členských státech. Navíc v té době neexistoval důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) součástí zákona.

17. Žádost žalobce o dočasnou ochranu byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., nikoli podle písm. d), které je předmětem judikatorních pochybností. Podmínky uvedené v písm. f) byly splněny: Ministerstvo vnitra učinilo oznámení Evropské komisi dle § 3 odst. 3 a žalobce již získal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, konkrétně v Rumunsku.
18. Žalovaný předpokládá, že soud posoudí soulad tohoto ustanovení s právem EU. Podle názoru žalovaného je ustanovení v souladu s unijním právem, neboť směrnice 2001/55/ES nezakládá právo osob, které již využily dočasné ochrany v jednom členském státě, na získání stejného oprávnění v dalším státě. Výjimky připouští pouze pro sloučení rodiny, humanitární důvody a přemístění podle čl. 26 směrnice.
19. Textace čl. 8 odst. 1 směrnice ukládá členským státům povinnost zajistit povolení k pobytu osobám požívajícím dočasnou ochranu, avšak tato povinnost je splněna vydáním oprávnění kterýmkoli členským státem. Směrnice používá odlišné označení pro osoby, které již pobytové oprávnění získaly, a povinnost vydat další povolení omezuje jen na případy uvedené v čl. 15 a čl. 26. Ani prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 takové právo nezakládá.
20. Podle žalovaného nelze dovozovat právo na sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany z pouhé politické dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Toto ustanovení upravuje pouze vzájemné povinnosti členských států (převzetí osoby zpět při neoprávněném pobytu), nikoli práva cizince na získání nového povolení k pobytu. Nepoužívání čl. 11 tedy znamená pouze to, že členské státy nebudou předávat držitele oprávnění zpět, nikoli že vzniká právo na přemístění či nové povolení.
21. Judikatura Nejvyššího správního soudu, která z této dohody dovozuje právo na přemístění, podle žalovaného dotváří právo nad rámec směrnice. Pokud by evropský zákonodárce chtěl upravit možnost sekundárního pohybu, učinil by tak přímo ve směrnici, která obsahuje čl. 15 a 26 pro výjimečné situace. Tento závěr je navíc v rozporu s novým prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2025/1460, které prodlužuje dočasnou ochranu do roku 2027 a obsahuje recitály zdůrazňující, že žádosti osob požívajících dočasnou ochranu v jiném členském státě mají být zamítnuty. Recitály i rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva* (C-753/23) potvrzují, že členské státy nemají povinnost poskytovat asistenci při rušení dočasné ochrany v jiném státě.
22. Nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 jednoznačně potvrzuje, že osoba může požívat práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě. Členské státy mají zamítnat žádosti o povolení k pobytu podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, pokud žadatel již takové povolení získal v jiném členském státě. Tento závěr je v souladu s rozsudkem SDEU ve věci C-753/23 (bod 30).
23. Dále recitály rozhodnutí zdůrazňují, že dohoda členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice nemá být vykládána tak, že zakládá povinnost vydat povolení k pobytu osobě, která jej již obdržela v jiném členském státě. Rada sama tedy potvrzuje, že tato dohoda nemění aplikaci čl. 8 odst. 1 směrnice a nezakládá právo na sekundární pohyb, ani povinnost členských států vydávat nové povolení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

24. Podle žalovaného je při výkladu dohody o neaplikaci čl. 11 směrnice 2001/55/ES rozhodující skutečná vůle členských států, nikoli interpretace vnitrostátních soudů. Nové recitály prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 jasně ukazují, že cílem dohody bylo pouze nepředávat si neoprávněně pobývajícím držitelé povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, nikoli zakládat právo na volný pohyb a opakované získávání povolení v různých členských státech.
25. Recitály navíc zdůrazňují, že dohoda nemá vliv na aplikaci čl. 8 odst. 1 směrnice a nezakládá povinnost vydat povolení osobě, která jej již získala v jiném členském státě. Druhotný pohyb držitelů oprávnění je nežádoucí, jak uvádí i recitál 9 směrnice. Žalovaný proto trvá na tom, že postupoval v souladu se zákonem, když žádost žalobce vyhodnotil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. Tento důvod byl žalobci sdělen na tiskopisu žádosti, která mu byla vrácena dle § 5 odst. 2 zákona. Postup žalovaného proto nemohl představovat nezákonný zásah.

III.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v Praze z obsahu správního spisu ověřil, že žalobce dne 24. 10. 2025 podal žádost o udělení dočasné ochrany na příslušném formuláři. V žádosti uvedl své osobní údaje a k žádosti připojil cestovní pas Ukrajinské republiky a písemné sdělení, v němž uvedl, že hodlá zůstat na území České republiky do konce válečného konfliktu, není držitelem žádné dočasné ochrany a nemůže být vyhoštěn do země svého původu, v České republice má zajištěno ubytování a nedopouští se zde žádné nelegální činnosti. Součástí správního spisu je výpis z platformy dočasné ochrany, z něhož vyplývá, že žalobci byla udělena dočasná ochrana – poznámka „TP“ v Rumunsku dne 7. 6. 2025. K podané žalobě žalobce předložil certifikát vystavený Velvyslanectvím Rumunska, z něhož vyplývá, že pobyt v Rumunsku zrušil.
27. Městský soud rozhodl o žalobě na základě následující úvahy.
28. Žaloba je včasná a přípustná [srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025].
29. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání postupem v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Nařídit jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobce u žalovaného podal a kterou mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Soud neshledal potřebu dokazovat ani jinými listinami, ani důkazy označenými v podáních účastníků. Žádný z těchto dokumentů nebyl v rozsahu potřebném pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní. Skutkové poznatky, jež by jejich případným provedením k důkazu soud nabyl, nepotřeboval pro posouzení opodstatněnosti žalobní argumentace. Obsah žádného dokumentu nemohl nic změnit na věcném hodnocení tohoto sporu.
30. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).

31. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č.j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
32. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobci vrátil jako nepřijatelnou. Soud předesílá, že v nedávné době došlo k zásadnímu judikaturnímu vývoji stran chápání institutu dočasné ochrany. V první řadě nelze opomenout rozsudek Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ve věci C-753/23, Krasiliva, z 27. 2. 2025, na nějž Nejvyšší správní soud navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, z 1. 4. 2025 a č. j. 1 Azs 336/2024-42 z 3. 4. 2025, a již zmíněným rozsudkem č. j. 1 Azs 174/2024-42 z 3. 4. 2025. Tyto prvotní závěry pak převzaly i další senáty NSS (např. rozsudky č. j. 9 Azs 20/2024-37 z 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 271/2024-43 ze 17. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49 z 24. 4. 2025 a č. j. 5 Azs 217/2023-36 z 25. 4. 2025, a mnoho dalších).
33. Posléze reagoval i zdejší soud, který již zohlednil i navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky č. j. 10 A 6/2025-61 z 23. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38 z 30. 4. 2025, č. j. 10 A 42/2025-33 z 16. 5. 2025, č. j. 5 A 42/2025-39 z 20. 5. 2025, č. j. 18 A 22/2025-52 z 3. 6. 2025, č. j. 10 A 56/2025-39 ze 17. 6. 2025 a č. j. 18 A 49/2025-33 ze 17. 7. 2025.) Rozhodující senát se s vyslovenými závěry již v jiných případech plně ztotožnil. Proto z nich vychází a v podrobnostech na jejich precizní odůvodnění odkazuje.
34. Před dalšími úvahami je nutno zdůraznit, že podstatou sporu je to, zda v případě žalobce jsou splněny podmínky pro využití institutu nepřijatelnosti podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina*, nikoliv podle ust. § 5 odst. 1 písm. d), jak nesprávně tvrdí žalobce v žalobě.
35. Z citovaných soudních rozhodnutí jednoznačně plyne, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) *lex Ukrajina* z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v informačním systému členských států (*Temporary Protection Platform*) jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
36. Uvedené odpovídá situaci žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Městský soud dále dodává, že na uvedeném nic nemění návrh nového „aktualizačního“ prováděcího rozhodnutí Rady z 13. 6. 2025, na který žalovaný poukázal ve svém vyjádření k žalobě, a stejně tak ani vlastní „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež již bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie 24. 7. 2025.
38. Prováděcí rozhodnutí 2025/1460 skutečně obsahově převzalo části návrhu, na něž upozornil žalovaný, konkrétně je zařadilo do bodů 4-6 recitálu.
39. Vzhledem k tomu, že určitá osoba může v daném okamžiku požívat práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, by členské státy k zajištění toho, aby tato zásada byla respektována, a s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti o povolení k pobytu podané na základě čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, pokud je zřejmé, že dotčená osoba již povolení k pobytu na tomto základě získala v jiném členském státě. To by bylo v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 27. února 2025 ve věci C-753/23, a to zejména s jeho bodem 30.
40. V souvislosti s aktivací dočasné ochrany podle směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení ze dne 4. března 2022 dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přemísťují bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.
41. S ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.
42. Předně z nich neplyne, že by členský stát mohl, zvláště v situaci, jaká nastala v nynějším případě, žádost žalobce mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Podle soudu by měly být okolnosti trvání dočasné ochrany v minulosti udělené žalobci blíže zjišťovány a nelze se spokojit pouze s údajem v informačním systému členských států (*Temporary Protection Platform*). A to zvláště za situace, kdy žalobce tvrdí, že se dříve udělené dočasné ochrany výslovným prohlášením vzdal.
43. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k vícenásobné registraci (požívání dočasné ochrany ve více státech). Zejména ne potud, pokud od žalovaného vyžaduje náležitě ověření trvání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.
44. Argumentace žalovaného na závěrech soudu ničeho nemění. Lze konstatovat, že podle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina, *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.*
45. V rozsudku ze dne 21. 10. 2025, č. j. 17 A 123/2025, městský soud jednoznačně konstatoval, že § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU, shodně jako je tomu v případě písm. c) a d) téhož odstavce. Jelikož závěry soudu vycházejí z judikatury Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správního soudu k § 5 odst. 1 písm. c) a d) Legis Ukrajina, soud nejprve uvede argumentaci s tím související a následně se vyjádří k dotčené novele Legis Ukrajina.

46. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadatel, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit důvod pro vrácení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina představuje sloučení a reformulaci důvodů dle písmen c) a d) téhož odstavce, přičemž vede ke stejným důsledkům pro žadatele o dočasnou ochranu. Jediná změna spočívá v tom, že možnosti aplikovat tento postup má předcházet oznámení žalovaného dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina určené Evropské komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob.
47. Soudu ovšem není zřejmé, proč by takové oznámení mělo mít vliv na judikaturou dovozené závěry o možnosti druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany. Nejvyšší správní soud tuto možnost dovodil z čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí č. 1 a současného vyloučení aplikace č. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tom se nic nezměnilo, změnila se pouze vnitrostátní úprava, která však musí být v souladu s právem EU.
48. Oznámení dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou blíží oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jak správně podotkl žalobce, jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU – je tedy politickým aktem, z něhož nelze dovozovat legislativní důsledky (překonání judikatorních závěrů), tj. ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Rozdíl obou citovaných právních úprav pak spočívá v zásadě jen v tom, že § 3 odst. 3 Legis Ukrajina hovoří o riziku vyčerpání kapacit, zatímco čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně až o překročení kapacit.
49. Z pohledu soudu tak § 3 odst. 3 Legis Ukrajina představuje zakotvení institutu, který už v právu EU existuje, ovšem způsobem, jenž je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně – ze směrnice o dočasné ochraně neplyne, že by oznámení členského státu o tom, že byla překročena jeho kapacita pro přijetí osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu, mělo jakékoli důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu. V případě § 3 odst. 3 Legis Ukrajina ani nedošlo k překročení kapacity, pouze to hrozí, jedná se tedy o méně závažný stav, než předvídá směrnice o dočasné ochraně.
50. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je nadto zjevně diskriminační, neboť se má týkat selektivně jen těch žadatelů, kteří se dožadují svého práva druhotného pohybu.
51. Měl-li tedy zákonodárce v úmyslu překonat závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR ze dne 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy), pak k tomu z výše uvedených důvodů tímto způsobem dojít nemohlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Z výše popsaných důvodů soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil jeho žádost jako nepřijatelnou, byl nezákonný, a žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením této žádosti.
53. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění. Pokud je původní pobytové oprávnění skutečně nadále platné a trvá, žalovaný žalobce poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Jestliže bude žalobce na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, žalovaný ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde dle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění, či zda již nezanikla prohlášením žalobce, který se této dočasné ochrany zřekl. V případě kladného zjištění žalovaný vydá oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žalobce, aby v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném hostitelském státě. K tomu mu žalovaný poskytne potřebnou součinnost.
54. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Podle § 9 odst. 5 vyhlášky z tarifní hodnoty 88 000 Kč činí výše odměny 4 620,- Kč. Žalobci byla přiznána náhrada za dva úkony právních služeb, a to převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky] a písemné podání ve věci (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) a dále 2x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky po 450 Kč a 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosinec 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.